

lægge dem en Byrde, der ikke tidligere havde paahvilet dem, og det er kun en Ulydelighed i Loven, der har gjort, at de have kunnet tvinges til at betale Skat. Men der er Noget, jeg ikke ret kan forklare mig, Skjøndt det vel maa have sin historiske Grund, nemlig at de skulle være frie udenfor Kjøbenhavn og ikke i Kjøbenhavn. Det forekommer mig, at Ordene „udenfor Kjøbenhavn“ maa stryges, ſaa at de Vedkommende blive frie overalt. Ligeſom jeg ikke kan ſkjønne, at diſe Ord „udenfor Kjøbenhavn“ der ere paa deres Plads, ſaaledes kan jeg heller ikke finde, at Beſtemmelsen i § 2 Litt. a „i Kjøbenhavn“ er paa ſin Plads. Man vil fritage en Hugsdagsmand for at betale Skat i Kjøbenhavn. Man har nu Dom for, at han, naar han opholder ſig i Frederiksberg, der ſkal betale Skat. Vil man fritage ham, hvorfor ſkal han ſaa ikke ligesaa godt være fri i Frederiksberg ſom i Kjøbenhavn? Der er et Spørgsmaal, ſom jeg ved forſkjellige Leiligheder har overveiet, og ſom jeg gjerne her vilde fremſætte et Par Bemærkninger om. Det er jo naturligt nok, at vore kongelige Embedsmænd betale Skat, og der er jo de ſædvanlige Embedsmænd, ſom man har i ſaa godt ſom alle Byer eller Kredſe Landet over. Jeg antager, at det vilde være ſtødende, om de ikke ſkulde betale Skat, og derfor maa deres Lønninger fra Statens Side afpasses i Forhold til, at de ſkulde udrede Skat. Men en meget ſtor Del eller den allerſtørſte Del af alle Embedsmænd ere ikke ſaadanne ſædvanlige Embedsmænd, hvis Forretninger nødvendigviſe ere knyttede til en vis Jurisdiktion eller Kredſ. Med Henſyn til ſaadanne ikke ſædvanlige Embedsmænd maatte man kunne komme til en anden Betragtning, idet man ſagde: De Indtægter, diſe Embedsmænd fortaare, ere Statsindtægter, der fremkomme paa dette Sted, og i Henſeende til de Regler, der her i Lovforſlaget ere ſaſtlaaede, kan der ikke paalignes dem fuld Kommuneſtat. Jeg vil tage en ſaadan Klasse Embedsmænd, nemlig de militære. Vi paalignede dem Kommuneſtat i 1867; men jeg tvivler om, at det var rigtigt, og jeg tror, at det vilde være ligesaa rigtigt, om man afpassede Lønninger efter Henſyn til, at de ere ſtattefri og lod Garnisonsbyerne lide det Tab, der vilde forvoldes for dem derved, at de militære Embedsmænd ikke betale Skat, idet man henviſte dem til at ſøge deres Vederlag derfor i den Fordel, det er for en By, at have en Garniſon. Jeg antager, at vi forærede Kjøbenhavns Kommune noget meget Betydeligt ved Beſtemmelsen fra 1867. Naar vi beſtemme at lægge Garniſon i Aarhus, og ikke i Randers — og baade Aarhus og Randers ville hellere end gjerne have Garniſon, om de end ſkulde gjøre ſtore Opoffreſer derfor — ſaa indſer jeg ikke, hvorfor man af Statskaſſen ſkal betale Aarhus By et ſtort Bidrag, derigjennem, at vi gjøre de militære Embedsmænd ſtattepligtige

til Kommunen; thi det bliver dog Virkningen, fordi nemlig Lønningene maa ſaſſettes ſaa meget høiere, ſom netop Skattebyrden er for de Vedkommende. Der er ogſaa den ſtore Vanſelighed, at Krigsbeſtyrelſen kan forſætte diſe Embedsmænd imod deres Villie fra et Sted til et andet, og Kommuneſtatterne ere jo meget forſjellige paa de forſjellige Steder, ſaa at der ved en ſaadan Forflyttelse kan paadrages dem ſtørre Udgift til Stat foruden andre Ubehageligheder. Det er en Betragtning, ſom jeg maatte maatte henſtulle. — At man, fordi Loven ſkal gjælde i Kjøbenhavn og indeholde Beſtemmelſer om den mellemkommunele Beſkatning, abſolut ſkal optræde Staten ſjerdingsaarsviſe, kan jeg ikke indſe Nødvendigheden af. Jeg tror, at man i mange Landsbykommuner vil anſe dette for lidet ønskeligt. — I § 25 forlanges det, at der for hver Ligningsliſte ſkal være en Afſkrift, ſom tilſtilles Overtigningskommiſſionen. Jeg tror, at denne Foranſtaltning maa kunne undværes, og den vil volde et meget betydeligt Beſvær. Man har Afſkrifter af de ſtore Valgliſter og Snekæftningsliſter, og man har diſe mange Indberetninger, ſom Indenrigsminiſteriet og mange andre Autoriteter ſalde paa at forlange, og ſal man desuden ſkrive denne Statteſigningsliſte af, vil man ſaae ſaa meget Skriversi, at det tilſidſt bliver nødvendigt at have et velbeſtaltes Kontor i hver Sognekommune. Saalænge Loven ikke er paatænkt at ſulle gjælde ogſaa for Statsſkatter, tror jeg ikke, at en ſaadan Fordring er fornøden. I Loven om Reglerne for Opdrævelſen af Indkomſtiſtat er der optaget en Beſtemmelse, der ſiger, at naar der opdages Beſvigelse inden 2 Aar ved Behandlingen af den Mandſ Dødsbo, der har gjort ſig ſkyldig i Beſvigelsen, ſkal Staten betales med det dobbelte Beløb. Det forekommer mig at være en for ſort Lidsfriſt og Straffen for lille for en ſaadan Uredelighed. Det er et uærligt Folk, her tales om; mon ikke det vilde hjælpe betydeligt paa dem, hvis man ſiger: Opdages det ved Dødsboet, naar det indtræder, at en Mand har gjort ſig ſkyldig i Ewig mod Kommunen eller Staten, ſal han betale en klæffelig Mulkt. Stiftesforvalteren ſkulde i denne Henſeende altid forlange ſig tilſillet, naar et Bo behandles, den Vedkommendes Opgivneſer til Kommunen for en længere Aarrække. Jeg er tilbøjelig til at antage, at vi have et Middel ikke imod Folk i Almindelighed, det behøves ikke; thi Folk i Almindelighed ere ærlige Folk, men et Middel mod de Enſelte, der mulig ſkulde tænke paa at smutte bort. Det erede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkredſ (Frederikſen) har ondt ved at forvinde ſin Seir fra forleden Dag, da han ſik et Lovforſlag, der ikke var ſfikket dertil, til at gaa til 2den Behandling. Det var unægtelig en Seir, en ufortjent Seir, ſom han nød. Det erede Medlem maa dog erindre, at der i denne Afſtemning fra vor Side ligger en ſaa klar Gtjendelse af, at Grundſætningerne, forſaavidt man